

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 5 (138) травень 2016 р.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

високопреосвященнішого Михаїла, митрополита Луцького і Волинського,
боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату

Воскресіння Твоє, Христе Спасе,
ангели оспівують на небесах,
і нас на землі сподоби
чистим серцем Тебе славити.

Христос воскрес! Дорогі брати і сестри!

Сьогодні, у цей світлий і радісний день, з уст усіх православних християн звучить дороге нашому серцю – «Христос воскрес!» Які величні, змістовні ці слова! Який безмірно глибокий богословський зміст у пасхальному привітанні! У них зосереджено сутність нашої віри, сенс нашого буття. Ці слова не просто нагадують нам про наше воскресіння в день Його

Христова сповнена пасхальної радості, вона щедро дарує її усім вірним. Ми ж повинні прагнути завжди перебувати у радості, що дарується нам на Великдень.

Ось уже більше двох років наша країна потерпає від тероризму сепаратистів

спілкування з Христом є початком того вічного, безгрішного і святого життя в обителях Отця Небесного, «де праведники засяють, як сонце» (Мф. 13:43).

Апостол Павло вчить, що одним із найважливіших наслідків спасен-

Церкві, бо тільки в Ісусі Христі бачать своє спасіння. Нам треба вірити і любити, боротись і працювати, вболівати і відстоювати національні інтереси та йти назустріч одне одному, не втрачати надії на краще майбутнє.

У ці урочисті дні я закликаю на всіх вас Господне благословення. Моліть до воскреслого Христа, щоб у нашій державі запанував мир, щоби Всевишній допоміг нам перемогти сили зла. Хай торжествує добро і християнська любов між усіма українцями!

Дорогі брати і сестри! Від глибини душі вітаю вас усіх із Воскресінням Христовим. Бажаю родинного щастя, доброго здоров'я і благополуччя у вашому щоденному житті.

великого і славного Другого Пришестя. Вони випромінюють дивовижну силу, яка пронизує все наше ество. Вони кличуть нас до життя вічного, переконують нас, що ми мусимо вмерти для гріха, щоб сказати разом з апостолом, що «вже не я живу, а живе в мені Христос» (Гал. 2:20).

Яким чином сталася ця подія? Євангелісти нічого не говорять про це, бо ніхто з них не бачив, як воскрес Господь і як Він вийшов із гробу. Воскресіння Христове, подібно до народження Його від Діви, залишається тайною. «Не зрозуміли, як Ти втілюєш, безтілесні твої ангели, не почули, коли Ти воскрес, воїни, що Тебе пильнували», – співає Церква.

«Радуйтеся!» – перше слово, що прозвучало з уст Воскреслого Христа (Мф. 28:9). «Радуйтеся!» – привітав Пресвяту Діву Марію архангел Гавриїл у Благовіщенні (Лк. 1:28). «Радійте завжди в Господі, і ще кажу: радійте», – закликає християн святий апостол Павло (Флп. 4:4). Сьогодні Церква

і агресії з боку Росії. Ми з вами проходимо важке випробування, і, можливо, по-людськи нам зараз непросто говорити про радість. Однак радість пасхальна походить не від людей, а від Бога.

Світло воскресіння, що заслїпило воїнів біля гробу, пробивається крізь віки й осяває кожну душу. Ми не лише визнаємо воскресіння – ми його співучасники та спадкоємці. У сопричасті Божественної Євхаристії ми отримуємо сім'я воскресіння і завдаток вічного життя: «Хто їсть Мою Плоть і п'є Мою кров, – каже Христос, – має життя вічне, і Я воскресну його в останній день» (Ін. 6:54).

Після воскресіння Христового кожен віруючий стає спадкоємцем вічного життя у Царстві Божому. Бог відкриває нам вічне життя, і ми віримо, що милосердям Божим увійдемо в нього.

«...Від Божественної сили Його даровано нам усе потрібне для життя і благочестя» (2 Пет. 1:3). Нам дано святе Причастя, у якому Господь Ісус Христос з'єднує нас із Собою. І це тісне наше

ного пришестя у світ Сина Божого і Його воскресіння із мертвих стане загальне воскресіння: «у Христі всі оживуть... мертві воскреснуть нетлінними, а ми перемінимось. Бо тлінному цьому належить одягнутися в нетлінне, і смертному цьому одягнутися у безсмертя» (1 Кор. 15:22, 52–53).

Всечесні отці, боголюбиві брати й сестри! І у викупленні Кров'ю Спасителя світу людина залишається недосконалою. Світ лежить у злі й багато людей, на превеликий жаль, іде до вічної погибелі. Основна причина розповсюдження зла – занепад християнських цінностей людства, недотримання моральних і духовних орієнтирів, зникає розуміння гріха. І все це призводить до корупції, розпусти, наркоманії й алкоголізму, наслідком чого є духовне спустошення. Без віри в істинного Бога і без Церкви Христової не може бути правдивої духовності. Без віри у воскресіння Христове і любові тяжко жити на землі. Саме тому сьогодні українці у своїй більшості довіряють

Щиро поздоровляю голову Волинської обласної державної адміністрації Володимира Гунчика, голову Волинської обласної ради Ігоря Палицю, луцького міського голову Миколу Романюка, голів районних державних адміністрацій, міських, селищних і сільських рад зі святом Пасхи Христової та молитовно бажаю мудрості, терпіння і Божої допомоги у відповідальному служінні своєму народові.

Нехай Христос, Який воскрес із мертвих, береже нас у єдності й любові, дарує пасхальну радість і мир нашій Вітчизні.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і християнська любов, яка є основою життя на землі й у вічності, нехай перебувають завжди з усіма вами!

З ласки Божої

+ *Михайло*
митрополит Луцький і Волинський

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 88 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavivolyani.org.ua

ХРОНІКА

Священик підтримав
спортивні змагання

За сприяння благодійного фонду «Матері Божої неустанної помочі», який очолює протоієрей Микола Гінайло, у школі с. Зимне Володимирського районного деканату 13 березня відбувся відкритий аматорський турнір із настільного тенісу. У ньому взяли участь школярі, чоловіки та жінки з цього району.

Перед початком змагань, передавши благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла, о. Микола в душпастирському слові зазначив: «Дух – понад усе, але й тіло має бути загартоване, особливо в наші часи, коли Україна потребує захисників своєї незалежності». Цього разу священик надав організатору змагань ГО «Нова ідея» призи, спортивний одяг.

У Куликовичах на Маневиччині
встановлено накупольний хрест

Чин його освячення та розміщення на каплиці Волинської ікони Пресвятої Богородиці очолив декан протоієрей Андрій Закидальський 19 березня.

Божниця знаходиться біля освяченого на честь цього образу цілющого джерела, яке має давню історію. Будівництво каплиці та облаштування джерела звершується стараннями й коштом родини Шереметів, яка вирішила потрудитись на славу Богові та заради духовної користі односельчан.

Молільники, приклавшись до освяченого хресного знамення, спостерігали процес установлення його на купол. «Споглядаючи на хрест Христов, пам'ятаймо – це знак любові Божої до нас, перемога над смертю й основа нашої надії, бо саме з хреста Господь промовив: "Звершилось..." наше викуплення», – виголосив у слові душпастир, який опікується спорудженням каплиці.

Разом із отцем Андрієм молилися священики Маневичького та Ківерецького деканатів.

Владика Михаїл – про «відсотки
диявола» в соцмережах

Про нинішній вплив інформаційного простору на життя християнина митрополит Луцький і Волинський говорив у проповіді, виголошеній 20 березня, у першу неділю Великого посту, Торжества Православ'я, на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці.

Владика наголошує, що третє тисячоліття – це наша боротьба у просторі інформації. З однієї сторони, ми радіємо, що Євангеліє сучасними технічними засобами поширюється по всьому світу. «Але і на цій добрій позиції диявол хоче заробити свої відсотки», – говорить архієрей. Повсюди сіється інформація як сумнів. «Засумнівайся, чи ти правильно живеш, чи тобі потрібен Бог, засумнівайся в тих основах віри, в яких жили наші діди-прадіди». А після сумніву настає гріхопадіння.

У безлічі інформації – для нас спокуса. Чи потрібно її нам стільки? – запитує митрополит. «Ми всі стараємось бути у всіх соцмережах. Треба воно, не треба – модно, і один одного підганяємо, – веде далі архієрей. – Ти ще там не зареєструвався? Ти вже відсталий. Самообман! – наголошує владика. – Вісімдесят відсотків того, що там є, не потрібно для нашої душі й для нашого життя. Пуста розмова, аби здивувати один одного».

Люди у соцмережах показують різний не потріб про всіх та про себе. Раніше у замкову щілину за іншим підглядали. «Сьогодні не потрібно нікуди підглядати, всі про себе показують, і розвідок закордонних не треба», – каже високопреосвященний. Свою нерозумність виставляємо напоказ. «Не дивувати треба один одного, а приємно утішати Христа, Який прийшов на цю землю, щоб спасти нас», – продовжує архієрей.

Тому ніколи не бігайте за модою, бо ніколи не встигнете. Погляньте на наше життя, звертається він до кожного. До храму не вистачає часу прийти, у храмі стоїмо й не завжди уважно слухаємо, а додому приходимо – і годинами зависаємо в соцмережах. «А діти взагалі перестали бавитись, вони там і но-чуть». З онуками та дітьми ми переставо спілкуватись, ми їм включаємо мультика – і на цьому закінчуються наші взаємини. «Немає Христа в спілкуванні серед людей, немає тієї любові, яку кожен має віддати своїм

— 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

21 травня – пам'ять апостола
і євангеліста Йоана Богослова

Святий займає особливе місце серед обраних учнів Христа Спасителя. Головна якість апостола відкривається у його вченні про любов, за яке йому присвоєно найменування *апостола любові*. Дійсно, любов'ю пронизані усі його писання, основна думка яких зводиться до поняття, що Бог у Своїй сутності є Любов (1 Ін. 4:8). У своїх творах апостол переважно зупиняється на проявах незбагненної любові Бога до світу і людини, акцентує

на любові свого Божественного Учителя. Водночас він постійно закликає учнів до взаємної любові.

Йоан був одним із дванадцяти апостолів, яких покликав Ісус Христос. Він представлений у Євангеліях як син Заведя та брат Якова. Йоан та Яків були за професією рибалки на Генісаретському озері. Матір синів Заведя – Саломія.

Йоан Богослов, як і всі апостоли, втік від Христа, коли його переслідували та арештували. Але він і один із тих, які були під хрестом, де Христос доручив доглядати йому Свою Матір. Він єдиний, за переданням Церкви, не зазнав мученицької смерті – помер своєю. І, власне, Євангеліє від Йоана натякає, що Христос передбачив те, що він не буде замученим, а «питиме ісповідницьку чашу», яку Христос пив.

Святий виступає у трьох іпостасях: апостол, богослов, євангеліст. Його Ісус виділяв з-поміж дванадцятьох інших: він присутній на всіх страстях Спасителя, на Тайній вечері – особливою наближеністю до нього, бо запитує про ім'я зрадника; Ісус доручає йому опіку над своєю Матір'ю. Найбільш наближеними до Христа були три учні: Петро, Яків та Йоан. Проте постать останнього своєю ревністю спонукає Христа відкрити особливі тайни: воскресіння доньки Яїра, Преображення тощо – ті випадки, коли інші апостоли залишилися осторонь.

Відомо, що своє Євангеліє Йоан писав найпізніше. Це був особливий апостол, тому особливим було і його Євангеліє. Адаже описує більше подій мученицької смерті Спасителя і загалом про те, що говорив Ісус своїм учням напередодні смерті.

Йоан не тільки переказує події з життя Христа, він намагається їх розкрити із богословського погляду. Тому подає так звану архієрейську молитву, а також довгий монолог Ісуса до Своїх учнів перед стражданнями. У Євангелії він наголошує на хресті як на світлі та істині. Це не стільки історичні факти, скільки радше богословські аргументи. У Євангелії від Йоана є такі уривки, яких немає в інших: наприклад, про весілля в Кані Галілейській, про жінку-грішницю тощо. Так він на прикладі унікальних подій, які не є загальноприйнятими в євангельських роздумах, розкриває глибший зміст приходу Ісуса у світ. Якщо подивитися на наші літургійні тексти, то в них передовсім наголошено, що Йоан не стільки передав історію життя Ісуса, скільки вказав на зміст і суть Його приходу у світ, тобто на Його богословську унікальність. Тому він і йменується Богословом.

Як учень Христа, який опікувався Богородицею, він проживав у м. Ефесі аж до смерті Марії. І тоді, відповідно до жеребкування апостолів, йому випала праця в Азії. Там він певний час перебував і був засуджений на заслання на о. Патмос. На острові, за переданням, і написав Євангеліє та Книгу Одрокривлення.

Апостол Йоан прожив понад 100 років, залишившись єдиною людиною, що бачила Ісуса Христа під час Його земного життя. Решта апостолів у цей час усі вже померли мученицькою смертю.

Неділя п'ята після Великодня

Символічною та повчальною навіть у сьогоднішній є зустріч Христа і жінки-самарянки біля колодязя Якова на самарянській території біля міста Сихар. Там був тільки один колодязь, викопаний Яковом, прабатьком Ізраїля, близько півтори тисячі років до Христа, який існує до сьогодні. І тут відбулася зустріч Христа і самарянки. Доти єврейський і самарянський світи ненавиділи одне одне, хоча їхні прадавні корені – спільні.

Стомлений кількома годинами ходи під гарячим промінням сонця, Господь сідає біля криниці відпочити. Учні його пішли до міста купити харчів. У цей час жінка-самарянка приходить із міста до криниці набрати води. Христос просить у неї напитися. Як відомо, на сході з великою охотою завжди поспішають подати води стомленому подорожньому. Слова ж Ісуса викликають сумнів у самарянки, бо юдеї та самаряни настільки не любили одні одних, і старались не мати між собою геть нічого спільного.

У подальшій бесіді Спаситель говорив самарянки про живу воду Свого вчення і Своєї цілющої для душі благодаті, яка заспокоює духовну спрагу людини, відкриваючи перед нею вічне життя. Якою щасливою почуває себе самарянка, коли Ісус, у Якому вона побачила Пророка, незважаючи на втому, в досить довгій розмові роз'яснює їй сумнів та питання її душі!

Самарянка була звичайна жінка, і в неї особисто не було ворогування проти юдеїв. У простоті свого серця висловлює здивування, що невідомий юдеї не гордує пити воду з її посудини. Вона розцінює Подорожнього як людину, що має, на її думку, таку саму душу і такі самі потреби, як і вона сама.

Самарянка спершу не сприйняла слів Христа про «воду живу». Жінка не знала іншої води, крім цієї, що була в криниці старозавітного патріарха Якова. Але як тільки зрозуміла, що перед нею – великий Пророк, бо Він знає її гріховне життя, відразу просить розв'язати віковичну суперечку: в якому храмі треба поклонитися Богові – на горі Сіон, як євреї, чи на горі Гаризім, як самаряни? Господь навчає самарянку, що Богові належить поклонитися «в дусі й істині» на всякому місці, й виявляє співрозмовниці Себе як Божого Посланика – Месію.

Христос приходить до людини, щоби дати визволення, звільнення від гріха. Він приходить, щоби дати людям щастя. Він приходить, щоби наповнити людину Духом. І тут, біля криниці Якова, ці два світи сходяться разом. Бажання самарянки і бажання Христа переплітаються. Вона бажала щастя, а Він хотів дати щастя. Вона хоче знати істину, пильно стежить за кожним словом Спасителя, і розмова з Ним вертає спокій у душу, приносить їй глибоку радість. Цим скарбом самарянка сама не хоче втішатись, поспішає до міста і каже людям: «Ідіть, побачите Чоловіка, Який сказав мені про все, що я зробила; чи не Він Христос?» (Ів. 4:29).

Господь наш вічною правдою і Божественною ласкою Своєю єднає всіх людей без різниці, живою водою благодаті Духа Святого подає оздоровлення всім, хто приходить до Нього. Як говорить апостол Павло, в Христі єднуються всі: «немає вже ні юдея, ні язичника; немає ні раба, ні вільного; немає ні чоловічої статі, ні жіночої; бо всі ви – одно в Христі Ісусі» (Гал. 3:28).

Віталій КЛИМЧУК

дітям, своїм онукам», – говорить насамкінець високопреосвященний.

У неділю Торжества православ'я Церква ще раз нагадує нам про міцне стояння у православної вірі, а не просто визнання себе православними на словах.

А це в першу чергу, наголошує митрополит Михаїл, «не на мобільний зранку подивитись, скільки пропущених дзвінків, а встати і сказати: "В ім'я Отця і Сина і Святого Духа! Слава Богу, прожив ніч. Господи, благослови на день". І ввечері те ж саме: не в соцмережах новини читати, а дякувати Богові, каятися у гріхах і попросити благословення на спокійну ніч, прочитавши молитви».

Тому перевіримо, в першу чергу, що написано у нас на серці, звертається архієрей до кожного з нас: скільки СМСок прийшло не на телефон, а в душі наші. «Ти тут, на душі своїй, СМСку прочитав? Що тобі Господь послав на твою совість? А як прочитав, то давай відповідь Богові», – каже архієрей.

Він побажав, щоб милосердний Господь допомагав стояти у цих спокусах, корисне брати, а некорисне відкидати. «Не в тому ти сучасний, який у тебе телефон, чи планшет, чи комп'ютер, а в тому, що ти на крок ближче до Христа, ніж інші, більше зробив, більше молиться», – говорить митрополит.

Волинський архієрей
звернувся до всіх українців
на Першому національному

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 22 березня взяв участь у передачі «Вічне» на телеканалі «Ю-Ей Перший».

Події останніх років – другого Майдану, Донбаської війни – змушують нас знову звіряти наші помисли й дії зі Святим Письмом, земним життям Спасителя. Ісус Христос, покликаний спасти все людство, говорив, що передусім прийшов до «дому Ізраїля», тобто Своєї земної Вітчизни. Тож і ми повинні любити передусім свою Батьківщину, якщо треба – аж до загиби, і в останні літа були цьому численні приклади, каже владика.

Але наше життя складається також зі щоденних «подвигів», щоденного служіння своїм ближнім – насамперед своїй Вітчизні, усім, хто в ній живе. Маємо в першу чергу думати, що даємо ми нашій Батьківщині, тобто землі своїх батьків, із думкою про своїх нащадків, а не що Україна вже дала нам. Ставиться з доброту, повагою до наших громадян, проявляти взаємовиручку – ось обов'язок християнина тут, на «малій» та великій земній Батьківщині, наголосив високопреосвященний.

У ранковій передачі «Вічне» дають слово видним діячам різних релігій, конфесій та юрисдикцій, що представлені в Україні. Повний запис передачі можна переглянути за адресою: <http://www.1tv.com.ua/video/13271>.

Священик передав дитсадку
прапор, привезений із Донбасу

24 березня настоятель парафії Преподобного Іова Почаївського в Луцьку (район ДПЗ) священик Олександр Вронський передав дітям та колективу дошкільного навчального закладу № 22 прапор України із підписами бійців полку «Київ».

Таким чином воїни-захисники подякували колективу дитсадка за постійні збори необхідних речей і продуктів, що проводяться в ньому.

Представник консисторії привітав
нацгвардійців із другою річницею

25 березня віце-канцлер та старший капелан епархії протоієрей Олександр Безкорвайний взяв участь в урочистостях з нагоди других роковин від створення Національної гвардії України.

Заходи проходили на території військової частини А 1141, яка дислокується в Луцьку. Душпастир звернувся до гвардійців із вітальним настановчим словом. Він, зокрема, побажав орієнтуватися на найкращі духовні чесноти воїнів, про яких описується у Священному Писанні Старого Завіту.

Передаючи вітання від митрополита Луцького і Волинського Михаїла, о. Олександр подарував для військової частини Волинську ікону Божої Матері, щоб за молитвами перед нею Пресвята Богородиця оберігала гвардійців.

Продовження на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

«Із дна моря підймає»: священник – про материнську молитву

Молитви матерів за дітей, як потрібно молитись за них, наскільки помічати материнська молитва, чи може вона змінювати долю, – відповіді на ці та інші питання дав клірик луцького храму Святителя Феодосія Чернігівського протоієрей Богдан Гринів 25 березня в черговій передачі «Що каже священник».

Головним о. Богдан вважає щирість молитви, посилюючись на слова Христа, Який перед звершенням Своїх чудес запитував людину, чи вірить вона, що Господь їй допоможе.

Окрім цього, священник зазначає: у деяких ситуаціях, наприклад, коли молитва «не допомогла», не потрібно розчаруватись чи нарікати на Всевишнього. Бувають випадки, коли дитина помирає ще немовлям і в матері опускаються «молитовні руки». Священнослужитель пояснює це дією промислу Божого, що на все Його воля і, скоріш за все, Господь забрав дитину ще безгрішною, аби оберегти від тяжких духовних небезпек.

Душпастир розповів декілька життєвих історій, коли материнська молитва мала особливо помічну дію або якимось чином впливала на подальшу долю дитини тощо. А ще він радить не просто молитися за своїх дітей, а впливати на них у духовному розвитку: особисто вчити дитину молитись, водити змалку до храму.

Передача «Що каже священник» вийшла в ефір на каналі «Нова Волинь». Це спільний проект єпархіальної телестудії «Собор» (головний редактор Андрій Гнатюк) і Волинської обласної державної телерадіокомпанії. Ведуча програми Світлана Павлова. Зараз подивитися її можна на сайті Pravoslavivolylnia.org.ua, у розділі «Відео».

У кафедральному соборі Святої Трійці відспівали новоспочилого айдарівця

Чин похорону Романа Луцького 26 березня очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Із владикою служили декан протоієрей Микола Нецькар та інше духовенство.

У проповіді високопреосвященний закликав звернути увагу на те, хто так чинить із нашими воїнами та якими методами. «Брати, родичі та добрі сусіди», зазначив архієрей, так не діють. Ті ж ідуть на нас із війною, хитрощами, підступами, як сатана: робить і каже, що не він. Убивають наших братів, синів, рідних, нищать нашу землю і кажуть – «то не ми». З огляду на Священне Писання, архієпископ наголошує, що так чинить лише диявол.

Владика закликав саме до вічної пам'яті наших героїв та пояснив, якою вона повинна бути: не одноразова, не до ювілею, не до дати, а постійна пам'ять, не просто про людину, а про життя, яке вона прожила, як прожила, во ім'я чого жила, і чому померла, і за що. Також його високопреосвященство закликав до праведного життя, щоб совість наша була чистою перед тими, хто життя своє віддав за нас.

Після цього відбулась громадська панахида на Театральному майдані обласного центру. Потому героя похоронили на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджя. Віддати останню шану прийшли: голова ОДА Володимир Гунчик, міський голова Микола Романюк, бойові побратими, рідні, близькі, небайдужа громадськість.

Роман Луцький – 39-річний лучанин, уродженець с. Шкільня, що на Горохівщині. Був учасником подій на Майдані, потім пішов добровольцем у батальйон «Айдар». У зоні АТО двічі поранений: після першого – достроково повернувся в зону бойових дій, після другого – змушений був лікуватися, спочатку в Київському військовому госпіталі, а згодом у США. На жаль, після другого поранення були зачеплені життєво важливі органи, які так і не згоювались, і боєць помер. Без чоловіка залишилась дружина, без батька – двоє доньок.

Владика Михаїл: Великий піст крокуймо з бадьорістю!

Митрополит Луцький і Волинський виголовив проповідь, завершуючи Літургію 27 березня, у другу неділю Великого посту, в кафедральному соборі Святої Трійці.

Минуло два тижні посту, кожен пройшов його в міру своїх сил і бажання. І кожен із нас

ВАРТО ЗНАТИ

ЦВИНТАРНІ ДЕРЕВА – НЕ ДЛЯ БУДІВНИЦТВА

Зазвичай щовесни перед Великодніми святами люди клопочуться, наводять порядок на кладовищах. Облагороджують могили, встановлюють пам'ятники, загібають, підмітають... Але внаслідок таких генеральних прибирань поблизу кладовищ часом утворюються сміттєзвалища. Тож поговоримо зі священником, настоятелем Свято-Миколаївського храму м. Каменя-Каширського отцем Володимиром про те, що робити з тим сміттям, яке виноситься від могили, щоб не оскверняти місця.

– Старі стрічки, штучні квіти, вінки можна винести за межі кладовища та спалити. А метало-конструкції від вінків, дроти можна здати на металобрухт і за ті кошти придбати щось знедоленим, наприклад, чи для солдатів у зону АТО, як

це зараз досить актуально, чи ж просто пожертвувати на храм. А ще краще надавати перевагу живим квітам, як це робиться у цивілізованих країнах, – розповідає отець Володимир.

– Отче, а коли пам'ятник почав руйнуватися і виникає необхідність встановлення іншого, що робити із старим?

– Рештки старого пам'ятника варто розбити і використати на фундамент нового.

– А як бути з металевими хрестами?

– Металевий хрест можна встановити на іншу могилу, на якій старий дерев'яний зогнив і похилився, а замінити його нікому. Зрозуміло, що табличку треба поміняти або просто зняти.

– Що ж робити із дерев'яними хрестами? Часом люди їх просто викопають та кладуть біля могили.

– Це не забороняється, але воно не зовсім естетично виглядає. Краще його спалити і попід розсіяти біля могили. Але існує і така практика, коли священник благословляє окрему людину на те, щоб вона старі хрести палила, можна навіть вдома. Бажано лише спалювати і зрізані на кладовищі дерева. Бо ця деревина ні для чого іншого не годиться, оскільки під час росту рослина втягувала в себе все з ґрунту, в якому покоїться прах померлих. Знаю одну сім'ю, яка живе у будинку, збудованому з дерев, що виростили на кладовищі. Члени її, особливо діти, постійно хворіють.

– Ви говорите, що метал з-під вінків можна здати на металобрухт. А якщо виникає питання про заміну старої загорожі, ці метало-конструкції також можна здати на металобрухт?

– Люди повинні розуміти, що коли священник освячує могилу, то він освячує хрест, а не квіти, що там знаходяться, чи ту ж загорожу. Проте ці речі освячуються вже самим місцем. Тому загорожу можна здати, але кошти не використовувати для своїх потреб, а пожертвувати на якусь добру справу. Вітім, хочу зауважити, що добре було б, якби люди відмовилися від практики загороджувати могили. Тому що ці огорожки створюють певні незручності...

Тетяна ПРИХОДЬКО
Polissia.net

був при цьому в певному розумінні прикладом для навколишніх – членів сім'ї, колег. Бо саме особистий приклад найбільш дієвий у поширенні нашої віри, зазначив архієрей.

Окрім того, треба в цій постовій дорозі орієнтуватись на позитив, бути бадьорим. Найбільший же заряд бадьорості дає нам Сповідь. Не існує правил, скільки разів і коли саме сповідатись, існують лише загальні рекомендації. Кожен раз, як відчуваєш потребу духовного очищення, іди до Сповіді. Тоді складний Великий піст ми проходимо із відчуттям легкості й оптимізму, підкреслюємо високопреосвященний.

Вікарій єпархії привітав римо-католиків із Пасхою

27 березня єпископ Володимир-Волинський Матфей побував на урочистій Месі в луцькому кафедральному костелі Апостолів Петра і Павла. З благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла преосвященний виголовив вітальний адрес християнам, які відзначають Воскресіння за григоріанським календарем.

В обласному центрі вшанували жертв нищення українців на Холмщині

Заупокійну літію на меморіальному комплексі «Вічна слава», біля пам'ятного знака депортованим українцям Забужжя, 27 березня відслужив луцький міський декан протоієрей Михайло Онишук.

На віче скорботи, яке влаштувало Волинське обласне громадсько-культурне товариство «Холмщина», зібралися члени цієї організації та «Холмщини молоді», представники влади і громадськості.

Агресивні дії польських шовіністів щодо українського населення етнічних українських земель за Бугом набули ще більш масового характеру після визволення Польщі від німецьких загарбників та юридичного закріплення Холмщини, Підляшшя, Надсяння, Західної Бойківщини, Лемківщини у складі Польщі. Це тривало аж до 1947 року, до сумнозвісної акції «Вісла».

У Луцьку попрощалися з бійцем Олегом Горкавчуком

Чин похорону загиблого військовослужбовця очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл 28 березня у кафедральному соборі Святої Трійці. З ним служив луцький районний декан

протоієрей Володимир Присяжнюк та інше духовенство.

У проповіді архієреєм закликав усіх до єдності, бо це не просто син своїх батьків, а наш герой і наш спільний біль. «Ми всією громадою проводжали його на війну, – сказав владика, – а зараз усі разом проводжаємо в останню дорогу». Господь прославляє кожного у свій час, за словами високопреосвященного, кожного за його життям. Якщо людина близька до Бога і віддала своє життя за ближніх, то Він дарує Царство Небесне. Архієпископ подякував батькам, що народили і виховали справжнього героя, який прожив славетний вік, хоча й короткий. Наостанок митрополит закликав постійно молитися за полеглих воїнів та за тих, хто захищає нашу державу.

До відправи, зокрема, долучилися луцький міський голова Микола Романюк, інші представники влади. Потому відбулась громадська панахида на Театральному майдані. Поховали Олега Горкавчука на кладовищі в селі Оздів Луцького району.

Олег навчався у луцьких школі № 20 та ПТУ № 6. Працював у компанії «Волиньхолдинг» у Торчині. До війська мобілізований 28 квітня 2015 року. Боєць проходив службу в 128-й окремій гірсько-піхотній бригаді. Життя героя обірвалося в районі с. Піски Донецької області.

На Волині поховали вбитого воїна Віктора Чопка

Панахиду в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці 29 березня очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл, а чин похорону в храмі Преподобної Параскеви Сербської с. Затурці Локачинського деканату 30 березня – благочинний протоієрей Ігор Дружинець.

У надгробному слові владика зазначив: ми проводжаємо тіло в останню дорогу, але він живий у наших молитвах і пам'яті. «Є люди, які небагато жили, але прожили яскраво, віддаючи своє життя на служіння іншим», – наголосив архієрей. Боєць віддав життя не заради однієї родини, а всіх тих, хто живе на нашій землі, та поліг як захисник. Високопреосвященний звернувся зі словами подяки до сім'ї загиблого: «Ми дякуємо за те, що він віддав своє життя за всіх нас. Це горе не тільки сімейне, а наше спільне волинське».

Віктор Чопко народився у 1982 році в селі Юнівка Локачинського району, де й проживав. Навчався у школі в Затурцях, згодом працював

будівельником. Його мобілізували в лютому 2015 року. Служив у складі 14-ї Володимир-Волинської бригади.

За словами рідних, не вистачило декілька годин до указу про демобілізацію. Військово-службовець загинув 25 березня 2016 року під містом Мар'їнка Донецької області від прямого попадання снаряда. У загиблого залишилися дружина та двоє дітей.

Під час відправи похорону в Затурцях із деканом співслужили настоятель парафії Преподобної Параскеви Сербської протоієрей Василь Кравець та інше місцеве духовенство.

Декан взяв участь у засіданні громадської ради Ковельської РДА

Районний благочинний і настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця в Дубовому (Дубовій) протоієрей Іван Бонис 31 березня побував на останньому засіданні громадської ради при райдержадміністрації як постійний член цього консультативно-дорадчого органу, що завершував роботу (надалі працюватиме його новий склад). Про це повідомив сайт Cerkva-kovel.com.ua.

Цього разу обговорювали планування заходів до 25-ї річниці незалежності України та 30-х роковин Чорнобильської трагедії. Перший заступник голови РДА Роман Кульцман запропонував представникам громадськості долучитися до організації відзначень цих дат.

Підсумував роботу громадської ради її голова Микола Вельма. Він подякував усім за роботу і висловив надію, що співпраця влади та громадськості й надалі сприятиме вирішенню нагальних проблем краю.

У заході взяли участь голови райдержадміністрації Віктор Козак та райради Андрій Броїло.

«Хрест не просто символ, а сенс життя», – владика Михаїл

Сенс життя небесного та земного, великий прояв Божественної любові, образ спасіння та перемоги життя над смертю – саме так високопреосвященний охарактеризував у проповіді 3 квітня, в неділю третю Великої посту, винесений на середину храму для поклоніння животворчий хрест Господній.

Архієпископ зазначив, що згадуючи прихід у цей світ Сина Божого, мету цього приходу, Його жертвове розп'яття на хресті заради нашого спасіння, ми повинні споглядати на нього не просто як на символ, а як на сенс життя. Владика пояснює, що під цим маєтись на увазі не лише життя заради майбутньої вічності, а й тимчасове наше перебування тут, на землі. Він закликає завжди задумуватись над тим, що народжується в нашій душі, коли ми споглядаємо на хрестне знамено. У першу чергу і як мінімум це повинно бути благоговіння.

При цьому митрополит навів приклад дитячої поведінки біля ікон. «Вона благоговіє перед Богом. З любов'ю трепеще. Не зі страхом фізичним, а з любов'ю трепеще, з благоговінням, з бажанням приєднатися, притулитися. І що воно робить? Цілує. Воно не розуміє цього богослів'я і семінарію не закінчувало. Але цілує. Потяг душі – з'єднання з Богом через любов», – завершує думку високопреосвященний.

«Нетрадиційні шлюби» призведуть до вимирання – митрополит

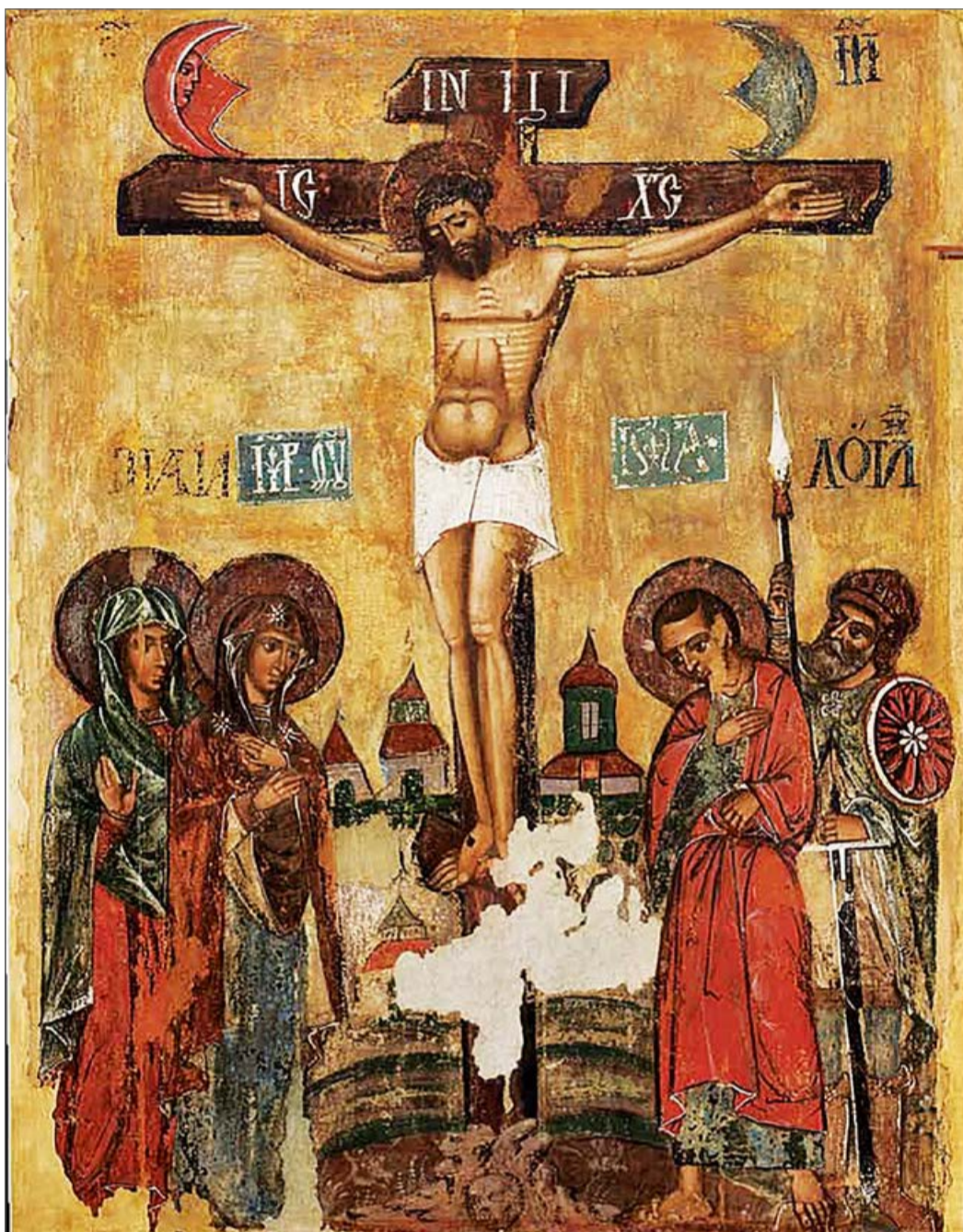
Про небезпеку знецінення нашого життя внаслідок прийняття т. зв. гуманних європейських законів щодо одностатевих «шлюбів» проповідував митрополит Луцький і Волинський Михаїл 3 квітня, у третю неділю Великої посту в кафедральному соборі Святої Трійці.

Владика наводить приклади тих країн Європи, які в своїх теперішніх «цінностях» живуть без Бога та стверджують, що в них «і так усе є». До чого це елементарно призведе? – запитує архієпископ. До виродження, оскільки в «нетрадиційних шлюбах» просто не народжуються діти. Бо невже чоловік з чоловіком створять сім'ю? Цілі нації виродяться, наголошує високопреосвященний, бо відійшли від Бога, Бога їм «не треба». «А в кінцевому підсумку просто тебе не буде», – з сумом зазначає архієрей.

Є в Західній Європі країни, у яких вже не можна говорити про тата і маму. Говорять – «родитель один, родитель два», продовжує далі високопреосвященний. А як тоді поняття Адам і Єва? Чоловік і жінка? Людина там вже визначає сама свою стать: жінкою вважає себе

Продовження на с. 6

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

«Розп'яття». Початок XVII ст. Дерево, левкас, темпера, сріблення. Походить зі Свято-Миколаївської церкви с. Борочиче Горхівського деканату. Експонується у Музеї волинської ікони.

Смерть Спасителя на хресті – центральний образ християнського мистецтва, який покликаний

розкрити сутність віровчення, його головний догмат – спокутну жертву Ісуса в ім'я спасіння людства. Розп'яття Сина Божого на хресті описують усі чотири євангелісти, їхні розповіді різняться лише деякими деталями, доповнюючи один одного (Мф. 27:33–56; Мр. 15:22–41; Лк. 23: 33–49; Ін. 19:17–37).

У цій монументальній волинській іконі простежується як історична лінія події, так і глибока християнська символічність. Якщо на початках становлення Християнства сцена розп'яття не зображувалась, бо така смерть вважалась «надто ганебною», то з часом композиція наповнюється багатьма значущими деталями і стає обов'язковою в кожному храмі.

У IX ст. Візантійська Церква ввела реалістичне зображення розп'ятого Христа: Він у білому оперезанні, очі заплющені, тіло провисає під власною вагою, голова схилена на праве плече, ноги опираються на перекладину хреста, розкинуті руки з розкритими долонями – ніби закликає всіх у Свої обійми задля спасіння від гріхів. Раніше ж Ісуса зображали з розплющеними очима. Це знак життя, і цим знаком втілюється догматична ідея про двійство, Божественно-людську природу Христа, одночасність життя і смерті Господа. Це ідея спокутної жертви Втіленого Слова і Воскресіння Сина Божого.

Ніхто з євангелістів не уточнює, яким способом Христос був розп'ятий. У православній традиції Його зображають прибитим чотирма цвяхами, які згадуються у словах Фоми невіруючого: «якщо не побачу на руках Його рани від цвяхів і не вкладу пальця мого в рани від цвяхів, і не вкладу руки в ребра Його, не повірю» (Ін. 20:25).

Лик Ісуса випромінює Божественний спокій і умиротворення. Іконописець передає живу і реальну плоть, через яку виявляється людська природа Спасителя. Це не суперечить церковній догмі, адже Христос є Богом і людиною в Одній Особі. На короткій перекладині хреста, над головою Ісуса, написано літери ІНЦІ – «Ісус Назорей Цар Іудейський». За свідченням євангелістів, той напис було зроблено грецькою, латинською та єврейською мовами. Терновий вінець, який почали зображати на іконах із середини XIII ст., виражає те ж, що і напис на перекладині, визначення «провини» Ісуса – та підтверджує Його царську природу на глумливий лад катів.

Симетрично, по одному світилу з кожного боку хреста, зображено сонце і місяць, які вказують на природне явище – сонячне затемнення, яке сталося в момент смерті Спасителя. Євангеліст Лука пише: «... і настала темрява по всій землі, аж до години дев'ятої. І сонце затьмарилось, і завіса в храмі роздерлася посередині» (Лк. 23: 44–45). Сонце і місяць символізують також дві частини Біблії – Старий і Новий Заповіт. Ця подія знаменувала кінець Старого Заповіту і початок Нового, перемогу Християнства над іншими релігіями. Червоне сонце поміщено праворуч Спасителя і має

всередині обрис обличчя людини, яка ніби споглядає на Сина Божого у момент Його мученицької кончини.

Своєю смертю на хресті Ісус спокутував первородний гріх, який людство унаслідувало від Адама. Середньовічні теологи стверджували, що хрест був зроблений із того дерева, з якого Адам вкусив заборонений плід у Раю, тобто таким чином пов'язували гріхопадіння і розп'яття. Місце поховання Адама знаходилося там, де і розп'яття Ісуса Христа. Череп, який бачимо біля підніжжя хреста, вказує не просто на Голгофу, «лобне місце», місце страсти, а зображає саме череп Адама, першолюдина, першогрішника. Позаду хреста – силуети Єрусалима.

Обабіч хреста зображено Богородицю і Марію Клеопову, чи Марію Магдалину (праворуч) та Йоана Богослова і сотника Лонгина (ліворуч). Так іконописець втілює слова євангеліста Йоана про те, як Ісус, ще будучи живим, заповів улюбленому учневі Йоану опікуватися Його матір'ю. Жінки та Йоан у тихій скорботі злегка схилили голови, молитовно притуливши руки до грудей. На мафорії Богоматері бачимо білі зірки, які прославляють приснодівство Марії. У Євангеліях не названо ім'я римського воїна, який був присутній при розп'ятті Ісуса Христа. Євангеліст Йоан (Ін. 19:34) розповідає, що воїн списом пронизав тіло Спасителя, аби переконатися, чи Він ще живий. Сотник Лонгин викликнув слова: «Воістину Він був Син Божий!» і пізніше став християнином, навіть проповідником вчення Христа. А з тієї рани на правому боці Ісуса «відразу витекли кров і вода» (Ін. 19:34), як з тіла живої людини. Кров і вода покликані символізувати найважливіші християнські таїнства – Євхаристію (Причастя) і Хрещення.

Тло ікони покрито жовтим кольором, що імітує золото як символ божественного світла і слави. Над головами кожного із учасників дійства іконописець наніс чорною фарбою монограми. Монограму Ісуса Христа виконано білою фарбою, завдяки чому акцентується увага на Ньому як Спасителі всього світу.

Предмети, використані у розп'ятті Ісуса Христа, стали християнськими реліквіями (хрест, цвяхи, терновий вінець, спис) і пошановуються донині.

Волинська ікона «Розп'яття» належить до розгорнутого типу композиції, який склався в Україні у XIV–XV ст., і живописно ілюструє тексти Євангелій, скеровуючи віруючих до глибоких роздумів про віру і спасіння.

Світлана ВАСИЛЕВСЬКА,
провідний науковий співробітник
Музею волинської ікони

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

ЖИДИЧИНСЬКА АРХІМАНДРІЯ, «ЗОЛОТЕ ЯБЛУЧКО» ВІРИ

Ступаю по рідній землі і знаю, що живу в особливому середовищі – намоленому і благословенному. З дитинства нам було відомо про монастир. Ми тоді любили гратися у липовій алеї, шукали там «скарби» і знали, що то дерева монастирського саду. Приміщення, в якому нині знаходиться домовий храм, було тоді для нас школою. І так боляче було дивитися, як цей дім перетворювався на руїну. Та Бог, наverting людей до віри, дав сили для відновлення Жидичинської обителі. За промислом Всевишнього монастир розвивається по висхідній.

Складається враження, що молитви незліченної множини ченців і мирян через століття не зникали, а створювали особливу атмосферу і продовжували своє життя серед молитов наших сучасників.

Нині – ще одна знаменна подія у житті славної обителі Жидичинської. Вона відновлює свій древній статус архімандрії. Вважається, що монастир ступив на таку сходинку у 1335 році.

Навіть російські джерела не в силі оминати розповіді про монастир Жидичинський, який вони називають «Святошин монастирь», бо життя його пов'язано з преподобним Миколою Святошею. Іменем цього угодника освячено престол домового храму.

У давнину жидичинські архімандрити були вікаріями луцьких єпископів.

Наприкінці XV століття у монастирі на замовлення архімандрита Іони переписувалося ченцем Ігнатієм Євангеліє. У документі, що констатує цей факт, монастир іменується «Лаврою у Жидичині». В інших джерелах обитель називають «золотим яблучком».

Історія залишила для нас імена і славних ігуменів, і простих ченців-подвижників, й опікунів обителі – князів Ольшанських, Острозьких,

Сангушків. Не оминали увагою і давали щедрі пожертви на Свято-Миколаївський храм литовські князі: Федір Люботович, Свидригайло.

У 1507 році офіційним патроном Жидичинського Свято-Миколаївського чоловічого монастиря стає, за наказом польського короля, князь Костянтин Іванович Острозький із правом призначення архімандрита. Такі реалії тих часів: кандидата на цей чин мали пропонувати князі й пани волинські разом зі старцями. Це мало велике значення і підкреслювало прагнення місцевої шляхти та духовенства надати цій обителі особливий статус. Справу батька достойно продовжив князь Костянтин Костянтинович Острозький – недавно канонізований український святий.

Багато довелося пережити лихоліття на своєму шляху цій духовній обителі нашого краю: напади ворогів, міжконфесійні війни, але, мов птаха Фенікс, устлав монастир із попелу.

Він був архімандрією аж до часу його ліквідації – 1826 року. У 1894–1895 роках єпископ Волинський і Житомирський Модест (Стельбицький) мав намір відновити Жидичинський монастир. 3–10 жовтня 1921 року відбувся у Почаєві з'їзд духовенства і мирян, що прийняв постанову, в першому пункті якої сказано: з'їзд просить відновити стародавню Луцьку єпископську кафедру, на

утримання якої мали б іти прибутки з маєтків колишньої Жидичинської архімандрії.

Радянський атеїзм зупинив розвиток славної обителі Жидичинської. А з 23 липня 2003 року монастир розпочав своє воскресіння. Встав відроджений Свято-Духівський скит. Постала у селі Липлянах монастирська Петро-Павлівська церква. Будується Воскресенський собор.

Вітаючи сьогоднішнє возведення жидичинського ігумена Константина (Марченка) у сан архімандрита, наші душі наповнюються радістю і благоговінням, бо підтверджується одна із біблійних істин, що «все повертається на круги своя». Бажаємо древній обителі дальшого розвитку, процвітання для нашого спасіння во славу Господа. Це ще одне підтвердження того, що спільна і щира молитва – крок у вічність.

Іраїда МАЙДАНЕЦЬ

Довідка «Волинських епархіальних відомостей»

Декана монастирів епархії ігумена Константина піднесено до чину архімандрита. Обряд звершив митрополит Луцький і Волинський Михайл за Божественною Літургією в кафедральному соборі Святої Трійці 17 квітня, у неділю п'яту Великого посту.

Цю найвищу нагороду для чернецого духовенства благочинний волинських монахів і намісник монастиря Святого Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату одержав із благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

Архімандрит Константин (у миру Іван Марченко) народився в 1980 року в Луцьку. З відзнакою закінчив Вище професійне училище № 2, навчався у Луцькому біотехнічному інституті при Міжнародному технічному університеті (факультет «Медичні апарати і препарати»), закінчив Волинську православну богословську академію. З 2004-го займався журналістською роботою у різних ЗМІ. Був головою Луцького молодіжного православного братства Преподобного Миколи Святоші, князя Луцького. У 2007 році зачислений до братії Жидичинського монастиря. 10 травня 2007-го владика Михайл висвятив брата Константина на диякона, а 17 червня – на ієромонаха. З 1 грудня 2008 року він – намісник обителі в Жидичині (з невеликою перервою в 2011-му, коли тимчасово ніс послух у Києві, в Михайлівському Золотоверхому монастирі). 12 січня 2011 року призначений деканом монастирів епархії. Проректором з виховної роботи ВПБА і викладачем гомілетики став 20 серпня 2011 року.

Орест ВЛАСЮК. Світлина з сайта Chernectvo.org

ВАРТО ЗНАТИ

**Архієрей на Благовіщення:
«Народжувати – це виконувати волю Божу»**

Усім дівчатам і жінкам, які ввечері 6 квітня прийшли в кафедральний собор Святої Трійці на Всенічну, митрополит Луцький і Волинський подарував по троянці.

Високопреосвященний нагадав учасникам Богослужіння, що на іконі Благовіщення Пресвятої Богородиці ми бачимо архангела Гавриїла, який явився благовістити Пречистій Діві Марії про народження Спасителя, з лілією в руках. Це надирає архієрея підтримувати традицію, започатковану ним кілька років тому, – дарувати квіти, дякуючи жінкам за дітонародження.

«Хай це благословення буде на ваших домах, на ваших родинах. Для тих, хто ще не народив, – щоб народив. Хто ще не вийшов заміж – щоб вийшов. Щоб було відчуття щасливої жіночої долі», – побажав архієрей.

Сучасні сім'ї часто обмежуються однією дитиною, багатодітність стала рідкістю, зазначив владика в проповіді, яку виголосив наступного дня, 7 квітня, в ковельському соборі Благовіщення Пресвятої Богородиці. Причому виправдання цьому шукають у матеріальних проблемах, часто перебільшених. Однак треба пам'ятати, що материнство – дар Усевишнього: Він призначає, кому й коли належить привести в цей світ нове життя.

Тож відмовляючись від дітонародження, грішимо проти Божого веління. «Я – раба Господня. Нехай буде за словом твоїм», – сказала Діва Марія архангелові Гавриїлу, який прийшов до Неї з благою вістю, що народить Спасителя світу. Так і кожна жінка має сприймати вість про те, що їй дається від Бога дар продовження життя. «Тож, дорогі сестри во Христі, дякуйте Господу, радійте, народжуйте і будьте щасливими. І нехай у цьому храмі рік у рік збільшується кількість парафіян», – сказав наприкінці владика.

Протоієрей Віталій СОБКО, Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина інформаційної служби єпархії

БЛАГОДІЙНІСТЬ

**У Турійську відбувся благодійний захід
з нагоди Великого посту**

Духовний концерт постової пісні «Хресту Твоєму поклоняємось, Владико» 3 квітня всьоме проведено в районному будинку культури.

Цьогоріч основною метою заходу був збір коштів для потреб української армії.

В акції взяли участь: декан протоієрей Микола Даньків, інше місцеве духовенство, всі одинадцять хорових колективів благочиння.

Орест ВЛАСЮК
Світлина з архіву священика Володимира Новицького

ТОЧКА ЗОРУ

**Ректор ВПБА: Справжня воля –
воля від гріха, а не його «узаконення»**

Свободи і права людини. Про це говорив протоієрей Володимир Вакин, ректор Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук, настоятель парафії Апостола Филипа в Луцьку, під час чергової передачі «Людина духовна», що вийшла в ефір 9 квітня на каналі «Нова Волинь».

Нині ці добре відомі слова інтерпретуються дуже по-різному, зазначив душпастир, і про них дуже багато говорять. Права людини стали основою основ європейського способу життя. Але часто при цьому забувають, що права мають підносити людську гідність, а гідність людини полягає не в самодостатній насолоді, а в тому, що вона створена на образ Божий. Втрачають усвідомлення мети земного життя. Права і свободи, наголошує панотець, – не кінцева ціль нашого доточасного існування, а лише засіб кращої підготовки душі до вічного життя. «Де Дух Господній, там свобода», гласить Боже Слово. Тож коли на місце Господніх заповідей ставлять лише плотські насолоди, годі говорити про справжню свободу.

Європа має чимало успіхів у демократичному житті, але чимало й спотвореного розуміння свободи. Бо коли легалізують одностатеві «шлюби», проституцію, наркотики, розбещують молоде покоління ще з дитячих садків, то це

не прищеплення свободи, це прищеплення гріхів, і людина стає рабом гріхів, хоч їй може здаватися, ніби то – воля.

Релігійна свобода в сучасній Європі, що була одним із великих її здобутків, вироджується в усілякі обмеження християнської віри на догоду атеїстам та іновірцям, яких у ЄС дедалі більше. Вже подекуди навіть християнства не можна носити, бо це, мовляв, ображає безбожників і мусульман. «Такі безумні речі роблять тепер у Європі», – каже священик. – Це бомба сповільненої дії, закладена під європейську християнську цивілізацію. І таке хибне розуміння свободи намагаються накинати й українському суспільству, яке, незважаючи на свої моральні проблеми, може де в чому бути й прикладом європейцям. Адже в тому способі життя нема Божої благодаті, бо справжня свобода – це свобода від гріхів, а не їх легалізація. Нищення всього християнського підлиною «толерантності» – шлях у прірву. «Найголовніше ж наше право – право на любов і милосердя», – підвів риску розмові отець.

Автор і ведучий програми – протоієрей Микола Шутяк, настоятель парафії Миколи Чудотворця в обласному дитячому територіальному дитячому медичному об'єднанні.

Запис передачі можна подивитись на сайті Pravoslaviavolyni.org.ua, у розділі «Відео».

Віктор ГРЕБЕНЮК

ДУХОВНА ШКОЛА

**У володимирській недільній школі
провели майстер-клас
із писанкарства**

Дизайнер Анатолій Бойко 10 квітня завітав зі своїми роботами до недільної школи при соборі Різдва Христового у Володимирі-Волинському та провів майстер-клас із вирізьблення орнаментів по яєчній шкаралупі.

У заході взяли участь: директор недільної школи та клірик цього храму протоієрей Ігор Бігун, викладачі й вихованці закладу. Спочатку діти з уважністю та захопленням спостерігали за роботою митця, а згодом і самі долучились до цього цікавого процесу.

Анатолія Бойка дедалі частіше називають волинським Фаберже (Петер-Карл Фаберже – видатний ювелір XIX–XX ст., найбільш відомий коштовними пасхальними яйцями). Народний умілець народився на Тернопільщині. Закінчив Дубенське професійно-технічне училище за професією «різьбяр по дереву». Самотужки опанував 14 видів мистецтва, розробив власні стилі, матеріали та техніки.

Орест ВЛАСЮК
Світлина з архіву протоієрея Ігоря Бігуна

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

чи чоловіком, говорить митрополит. Такі «цінності» приймають депутати Європарламенту, які називаються християнами. Але як тоді сказати про Божу Матір, Яка народила Ісуса Христа? Саме поняття народження, ці наші цінності куди подіти? – запитує владика. Це ж догмати нашої віри. Їх вже, виходить, немає?

Коли ми відкинемо наші цінності, ми просто вимремо. Не тільки знеціниться наше життя – ми пропадемо, наголошує митрополит. А спасіння зможемо отримати тільки тоді, коли будемо визнавати й дотримуватися вчення Православної Церкви, зазначив насамкінець архієпископ.

У Мар'їнці бійці отримали нагороди від Патріарха Філарета

Капелан 1-го механізованого батальйону 14-ї ОМБр протоієрей Ігор Бігун, клірик собору Різдва Христового у Володимирі-Волинському, 4 квітня вручив медалі «За жертвовність та любов до України» від Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета двадцятьом бійцям, які захищають місто Мар'їнку Донецької області.

У слові душпастир наголосив, що це заслужені нагороди, адже хлопці, не шкодуючи свого життя, боронять нашу державу і народ. За такі звитяжні подвиги Українська Церква й відзначила мужніх воїнів: солдатів, прапорщиків, офіцерів, сказав о. Ігор.

Серед нагороджених – командир 14-ї окремої механізованої бригади полковник Олександр Жакун та мар'їнський волонтер Ірина Шпірна, яка упродовж двох років війни разом з однодумцями допомагає українським військовим на передовій.

У ковельському соборі освячено накупольні хрести

7 квітня митрополит Луцький і Волинський Михаїл розділив радість престольного торжества в ковельському соборі Благовіщення Пресвятої Богородиці. Після Літургії владика виголосив проповідь та освятив п'ять нових накупольних хрестів.

Співслужили священники міського і районного благочиння, зокрема, декан протоієрей Анатолій Александрук, настоятель парафії протоієрей Василь Мичко, духовенство з Луцька та Житомирської єпархії.

Потому архієрей вручив церковні нагороди: клірикам Благовіщенського собору протоієреєві Ігорю Цибові, ієрею Михайлові Левочку, настоятелям ковельського храму Великомучениці Світлани протоієрею Дмитру Віднікові, активним жертводавцям Благовіщенської святині – депутатам міської ради Юрієві Оксенюку (орден Великомученика Юрія Переможця), Святославу Степанюкові (орден Миколая Чудотворця). Єпархіальні відзнаки також вручено директору заводу «Ковельськільмаш» Миколі Заїкіну, начальникові прикордонного загону (Житомирська область) Романові Гоцю, групі жінок-волонтерок Благовіщенської парафії.

Під час хресного ходу навколо Божого дому митрополит Михаїл відслужив заупокійну літію на могилі першого настоятеля цієї церкви протоієрея Петра Левочка.

Разом з усією громадою були того дня міський голова Олег Кіндер, голова районної ради Андрій Броїло.

У Лукові священник ушанував ветеранів патріотичної організації

Сімнадцятий з'їзд ветеранів та шанувальників Молодіжної організації націоналістів ім. Є. Коновальця, яка діяла підпільно під керівництвом Віталія Мелешука до 1951 року, відбувся 7 квітня в селищі Луків Турійського деканату.

Перед початком заходу настоятель парафії священник Володимир Новицький у храмі Святої пророкиці Анни відслужив панахиду по всіх загиблих патріотах і молебень за живих. Співали гості з Червонограда (Христінополя) Львівської області – співоча чота «Нескорені» (керівник Анжела Войтухів), члени Братства вояків УПА. З ними молилися селищний голова Анатолій Климук, представники політичних партій, громадські активісти, місцеві жителі.

Душпастир, виступивши на з'їзді, що проходив у навчально-виховному комплексі

Закінчення на с. 7

ВОЛИНСЬКА ПРАВОСЛАВНА
БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ (ВПБА)
ЗАПРОШУЄ НА НАВЧАННЯ

Волинська православна богословська академія – вищий навчальний заклад закритого типу з шестирічним терміном навчання, який готує священнослужителів, церковнослужителів, працівників єпархіальних управлінь і місій для Української Православної Церкви Київського Патріархату.

На богословське відділення (стаціонарне і заочне форми навчання) приймаються особи православного віросповідання чоловічої статі у віці до 35 років, які мають середню освіту, неодружені або одружені першим шлюбом.

Після закінчення 4-х років навчання студенту надається диплом бакалавра богослів'я. Якщо всі роки він навчався на «відмінно» і «добре» та успішно захистив диплом бакалавра, то може продовжити навчання в магістратурі академії та після її закінчення й успішного захисту наукової роботи отримати диплом магістра богослів'я. На регентське відділення приймаються особи чоловічої і жіночої статей віком до 45 років, які мають базову середню і середню освіту. Термін навчання 3 роки. Випускники отримують дипломи регента церковного хору і вчителів основ християнської етики.

Абітурієнти повинні пройти співбесіду і скласти усні іспити з таких дисциплін: біблійна історія, катехізис, церковний устав, церковний спів (програми додаються); написати диктант на одну із запропонованих біблійно-церковних тем.

Студенти забезпечуються житлом і триразовим харчуванням.

Правила вступу до ВПБА (бакалаврат)

Для вступу до академії потрібно подати такі документи:

- 1) прохання на ім'я ректора;
- 2) анкети (за зразком);
- 3) чотири фотокартки розміром 4 x 6 см;
- 4) автобіографія;
- 5) свідоцтво про народження;
- 6) документ про освіту;
- 7) довідку про склад сім'ї;
- 8) медичну довідку;
- 9) рекомендацію єпархіального архієрея або парафіяльного священника;
- 10) свідоцтво про Хрещення;
- 11) свідоцтво про Вінчання (для одружених);
- 12) військовий квиток або приписне свідоцтво;
- 13) паспорт, а також п'ять конвертів з маркою.

Усі документи приймаються в оригіналах канцелярії академії до 1 серпня включно.

Від абітурієнтів вимагається тверде й усвідомлене знання напам'ять молитов:

початкових: «Слава Тобі, Боже наш, слава Тобі», «Царю Небесний», «Святий Боже», «Пресвята Тройце», «Отче наш», «Прийдіть, поклоніться»; ранішніх: «Від сну піднявшись», «Вседержителю, Слово Отче», «Благого Царя Благая Мати», «Ангелу-хоронителю»;

Божій Матері: «Богородице Діво, радуйся», «Достойно є», «Непереможній Воеводі», «Милосердя двері», «Не маємо іншої допомоги»;

Символу віри; молитви св. Єфрема Сирина; молитви перед святым Причастям; тропарів дванадцятих свят; тропаря своєму святому; псалмів 50-го та 90-го.

Абітурієнти повинні володіти церковним читанням мовами українською та церковнослов'янською.

Програми усних іспитів

Біблійна історія

Старий Заповіт

1. Книга Буття. Створення Богом світу і людини.
2. Блаженне життя прабатьків у Раю.
3. Гріхопадіння і його наслідки.
4. Каїн і Авель. Сиф.

5. Потоп. Ной і його нащадки.
6. Вавилонське розсіяння.
7. Авраам. Покликання і переселення в Обітовану Землю.
8. Богоявлення Аврааму.
9. Знищення нечестивих міст Содом і Гоморри.
10. Народження Ісаака і вигнання Агарі.
11. Принесення в жертву Ісаака.
12. Яків та Ісав.
13. Історія Йосифа.
14. Народження і виховання Мойсея. Неопалима купина.
15. Кари єгипетські. Установлення Пасхи і вихід із Єгипту.
16. Євреї в пустелі. Синайське законодавство.
17. Ісус Навин і завоювання Обітованої Землі.
18. Період суддів. Девора і Варак, Гедеон, Самсон.
19. Історія Руфі.
20. Самуїл – пророк і суддя.
21. Саул. Помазання на царство, перемоги і непослух його перед Богом.
22. Давид – цар, пророк і суддя.
23. Цар Соломон. Побудова Храму.
24. Пророки Ілля і Єлисей.
25. Пророк Йона.
26. Пророк Даниїл. Три отроки в печі вавилонській.

Новий Заповіт

1. Різдво Богородиці. Введення в Храм і виховання.
2. Благовіщення Пресвятої Богородиці.
3. Різдво Христове. Поклоніння пастухів і волхвів. Стрітення Господне.
4. Йоан Хреститель, його народження і проповідь. Хрещення Господнє.
5. Сорокаденний піст і спокуса Господа в пустелі.
6. Покликання апостолів.
7. Чудо в Кані Галілейській. Зцілення двох сліпих, біснுவатого німого.
8. Насичення п'ятох тисяч у пустелі.
9. Притчі Господа Ісуса Христа: – про немилосердного боржника (Мф. 18:23–35); – про доброго самарянина (Лк. 10:25–37); – про блудного сина (Лк. 15:11–32); – про багача і Лазаря (Лк. 16:19–31); – про митаря і фарисея (Лк. 18:10–14); – про робітників у винограднику (Мф. 19:27–30, 20:1–16); – про весільний бенкет (Мф. 22:2–14); – про десять дів (Мф. 25:1–13); – про таланти (Мф. 25:14–30).
10. Преображення Господнє.
11. Воскресіння праведного Лазаря.
12. Бесіда з Никодимом.
13. Бесіда з самарянкою.
14. Вхід Господній у Єрусалим.
15. Зрада Юди. Змова юдеїв.
16. Тайна вечеря. Установлення Євхаристії.
17. Події гефсиманської ночі.
18. Розп'яття, смерть і поховання Спасителя.
19. Воскресіння Христове. Явлення Господа.
20. Вознесіння Господнє.
21. П'ятдесятниця. Зішестя Святого Духа.

Катехізис

1. Учення Православної Церкви про природне і надприродне одкровення.
2. Вселенські Собори.
3. Символ віри. Історія складання.
4. Таїнства Православної Церкви.
5. Хрещення.
6. Миропомазання.
7. Євхаристія.
8. Покаяння.
9. Шлюб.
10. Священство.
11. Єлеосвячення.
12. Заповіді Закону Божого.
13. Вчення Православної Церкви про Заповіді блаженства.
14. Молитва Господня «Отче наш».

Церковний устав

1. Поняття про богослужіння.
2. Походження храму.
3. Зовнішній вигляд храму.
4. Внутрішнє упорядкування храму.
5. Іконостас.
6. Вівтар.
7. Священні посудини (сосуди), які використовуються під час богослужіння.
8. Церковнослужителі Православної Церкви.
9. Священні одежі (облачення) священнослужителів.
10. Приналежності архієрейського богослужіння.
11. Добове коло богослужіння.
12. Тижневе коло богослужіння.
13. Річне коло богослужіння.
14. Види ектеній.
15. Божественна Літургія.
16. Короткі відомості про молебні.
17. Про поховання спочилих.
18. Короткі відомості про особливості богослужіння річного кола.
19. Великий піст.
20. Тижні Великого посту.
21. Страсний тиждень.
22. Свята Православної Церкви.
23. Чернецтво і монастирі.
24. Прочанство у Православній Церкві.
25. Дзвони і православне дзвоніння.
26. Види дзвонів і їх назви.
27. Використання дзвону і його значення на Всенічному бдінні та на Літургії.

Церковний спів

Абітурієнт повинен:

1. Співати напам'ять «Царю Небесний», «Отче наш».
 2. Уміти на слух голосом і ритмічно повторювати заданий музичний фрагмент.
 3. Проспівати одну українську народну пісню за своїм вибором.
- Рекомендована література: Закон Божий. – К.: УПЦ КП, 2004; Молитовник. – К.: УПЦ КП, 2003.

До уваги випускників духовних семінарій

Волинська православна богословська академія оголошує набір студентів на 5-й курс. До магістратури академії приймаються особи, які закінчили семінарію за першим розрядом і мають бажання продовжити навчання та здобути диплом магістра богослів'я.

Вступники повинні пройти співбесіду і скласти іспити з догматичного богослів'я, Старого Заповіту, Нового Заповіту, загальноцерковної історії та історії Української Православної Церкви. Абітурієнти з інших семінарій подають документи, перераховані вище.

Випускники академії отримують право вступу до аспірантури.

Детальна інформація – за адресою:
43025, м. Луцьк, вул. Градний узвіз, 5
Тел.: (0332) 72-60-72, 72-32-12
Сайт: vpba.org
Ел. пошта: info@vpba.org

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2, 3, 6

«ЗОШ I – III ст. – ліцей», підкреслив важливість і в сучасному житті бути патріотом своєї держави та мови, міцно триматися Христової віри.

У луцькому кафедральному соборі відспівали загиблого айдарівця

Чин похорону воїна Сергія Грибкова 8 квітня очолив декан протоієрей Микола Нецькар. З ним служило соборне духовенство.

У надгробному слові о. Микола висловив жаль, що Аляя почесних поховань на міському кладовищі поповниться ще одним воїном-визволителем, героєм України. Щоб жити – потрібно працювати над собою, зазначив душпастир. Але мало лише однієї праці, щоб жити вільно. Для цього потрібно стояти на сторожі волі. Ось це і роблять українські хлопці на передовій. І помираючи, вони благають нас, аби ми любили Україну і свободу, як люблять її вони.

Наостанок о. Микола нагадав слова Тараса Шевченка: «Борітеся – поборете!», закликав слідувати цим словам, бо «ми повинні перебороти зло, бо правда за нами, а правда є правдою Божою, а раз правда є Божою, то і Господь з нами».

До відправи долучилися міський голова Микола Романюк, інші представники влади. Потому відбулася громадянська пануха на Театральному майдані обласного центру.

32-річний Сергій Грибков – тридцятий лучанин, який став жертвою російської агресії. Закінчив ЗОШ № 7, Волинський державний університет імені Лесі Українки. Працював в органах прокуратури нашої області. У зону АТО пішов добровольцем і ніс службу у складі батальйону «Айдар». 26 серпня 2014 року його призвали на військову службу за мобілізацією до складу 24-го батальйону територіальної оборони «Айдар». Після трагічних подій під Іловайськом зв'язок із бійцем перервався. Був захопнений на Луганщині як невідомий солдат, але згодом його вдалося віднайти за аналізом ДНК та поховати на волинській землі.

Луцька парафія заклала «сад свого майбутнього»

Біля храму Святителя Йоана Златоуста (вул. Дубнівська, 30) висадили понад 50 плодкових дерев. Захід відбувся 8 квітня під опікою настоятеля протоієрея Петра Атаманіва за участю вірян – родин Іванісиків, Линників, Пилиповичів, Полови, Вавренчуків, Корчуків, інших активних членів громади.

Як повідомив інформаційній службі єпархії отець настоятель, вирішили це зробити за бажанням мирян залишити після себе щось добре

для нащадків. Вони ж доглядатимуть яблуні, груші, вишні, сливи, «бо це сад нашого майбутнього». До речі, наймолодшою учасницею події стала парафіянка Софія Пилипович, якій лише 2 роки.

Священик став душпастирем спілки воїнів АТО

Керівник Спілки ветеранів, учасників та інвалідів АТО Юрій Степанюк офіційно запросив клірика собору Різдва Христового у м. Володимирі-Волинському протоієрея Ігоря Бігуна стати її капеланом.

Як повідомив о. Ігор інформаційній службі єпархії, в цій організації він нестиме пастирську опіку над тими, хто повернувся із зони бойових дій.

Митрополит Михаїл здійснив візит у Дніпропетровськ та Запоріжжя

Керуючий нашою єпархією 8 квітня долучився до заходів за участю Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета в Дніпропетровську. Він взяв участь в освяті приміщення єпархіального управління єпархії, недільної школи при храмі Різдва Пресвятої Богородиці. Разом із місцевим правлячим архієреєм Симеоном високопреосвященний супроводжував Предстоятеля нашої Церкви в обласній та міській рада, місцевій духовній семінарії, під час прес-конференції на телеканалі «Днепр-пост», а наостанок – на базі полку «Дніпро-1».

10 квітня митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці у Запоріжжі.

Наш владика брав участь у цих заходах на запрошення єпископів Дніпропетровського і Криворізького Симеона та Запорізького і Мелітопольського Фотія.

У Луцьку пом'янули жертв гітлеризму

11 квітня, у Міжнародний день визволення в'язнів фашистських концтаборів, заупокійну літню біля пам'ятного знака жертвам нацизму на меморіальному комплексі «Вічна слава» в обласному центрі очолив луцький міський декан протоієрей Михаїло Онищук.

Як повідомляє сайт *Vir.volyn.ua*, у слові до присутніх о. Михаїло закликав цінувати цих людей, адже вони є прикладом сили духу. «Треба чесно говорити і дякувати за те, що ви повернулися звідти, щоб навчати жити молоде покоління. Бо не за пільги в тролейбусі всі це пережили. Залізо через вогонь стає міцнішим, а людина через муки і страждання стає людиною».

У заході взяли участь представники обласної та міської влади, очевидці та жертви нацистських переслідувань, неабайдужа громадськість.

Керуючий єпархією звернувся до волинян щодо громадської толоки

У зверненні митрополит Луцький і Волинський Михаїл заохочує вірних та всіх краян «відгукнутися на заклик очільників влади, керівників організації, підприємств і вийти на загальне прибирання».

Протягом Великого посту ми посилено піклуємося про очищення наших душ, аби достойно зустріти світле Христове Воскресіння, нагадав владика. А прибираючи свої домівки, робочі місця, слід не забувати про прибирання у нашому спільному домі – Україні: містах, селищах і селах. Адже, за словами високопреосвященного, «обсяг весняних робіт із наведення ладу на вулицях, скверах, парках надто великий, щоб залишати їх тільки на відповідальних за це осіб».

Увесь текст документа – на сайті *Pravoslavivolylni.org.ua*.

Разом із цим, Церква не обмежується лише закликами. 11 квітня з благословення єпархіального архієрея насельники Замкового Свято-Архангельського чоловічого монастиря на чолі з намісником ігуменом Святополком (Канюкою), викладач Волинської православної богословської академії Богдан Тишкевич, парафіяни взяли участь у передпасхальному прибиранні зеленої зони навпроти обителі.

Отець Святополк так прокоментував цю подію: «На очищеному березі річки Стир планується зробити пристань, із якої будуть проводитись паломницькі подорожі по воді до інших святинь (монастирів) Волині».

Крім того, 8 квітня студенти ВПБА взяли участь у прибиранні Центрального парку ім. Лесі Українки обласного центру.

У Богословській академії відкрили «Арт-коридор» для молодих митців

Відкриття галереї відбулося 14 квітня в Молодіжному центрі Волині, який діє у Волинській православної богословської академії. Про це повідомляє сайт *Ус.volyn.net*.

Організатор проекту Захар Ткачук зазначив, що він задумувався як середовище, де будуть виставлятися картини молодих художників. «Луцька молодь, учасники програми «Активні громадяни», все робили самі – декоративне оформлення стін, вивішення картин, – розповів координатор центру. – Дуже допомогла волинським митцям Британська рада; дякуємо, звісно, Церкві та особисто владіці Михаїлу».

У Тростянці відкрито меморіальну дошку бійцеві

14 квітня пам'ятний знак загиблому героєві Олександрю Бондареві на фасаді місцевої

загальноосвітньої школи освятили ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк та настоятель місцевої парафії Святої Трійці протоієрей Сергій Ледвовк.

На меморіальній дошці викарбувано слова: «У цій школі навчався Бондар Олександр Вікторович, який віддав своє життя за визволення та єдність України. Герої не вмирають!»

Сержант 24-ї механізованої бригади похований у рідному с. Лички. Помер 4 лютого від зупинки серця під час навчальних зборів на Яворівському полігоні.

Вшанувати пам'ять Олександра біля навчального закладу зібралися його батьки, родина, учні, вчителі, друзі, інші небайдужі.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті *pravoslavivolylni.org.ua*

ОФІЦІЙНО

Ієромонаха Миколая (Смаглюка) призначено старшим інспектором Волинської православної богословської академії (указ № 7 від 22 березня 2016 р.).

Священника Володимира Стеблину призначено настоятелем парафії Ікони «Всецариця» в Луцьку (№ 8 від 30 березня).

Священника Ігоря Веретку-Казмірчука відраховано з кліру парафії Різдва Пресвятої Богородиці в Рожищі та призначено настоятелем парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Верхівка Луцького райдеку. (№ 9, 10 від 5 квітня).

Зважаючи на скарги та незадоволення діяльністю парафіяльної ради громади Апостолів Петра й Павла в с. Домашів Цуманського дек., настоятелю цієї парафії **священнику Сергію Паладовському** дано благословення провести збори релігійної громади і переобрати парафіяльну раду (№ 11 від 12 квітня).

Протоієрея Михайла Бучака призначено капеланом громадської організації «Спілка воїнів АТО Волині» (№ 12 від 14 квітня).

собору Великомученика Юрія Переможця у Володимирі-Волинському.

17 червня

День заснування храму: 15 років тому, 2001-го, – церква Архістратиґа Михаїла в Нововолинську.

18 червня

День висвяти: 25 років тому, 2011-го, – священник Михаїло Казанівський, настоятель парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Муравище Ківерецького деканату.

19 червня

День заснування храму: 15 років тому, 2001-го, – церква Святої Трійці в Маневичах (точні числа й місяць невідомі) (перехідні святкування – на День Святої Трійці).

23 червня

День висвяти: 25 років тому, 1991-го, – протоієрей Степан Деленів, настоятель парафії Апостола і першомученика Стефана в селищі Торчин Луцького районного деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, бо-голюб'язні отці, браття і сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ
Газета «Волинські єпархіальні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошту (виходить раз на місяць). Звертатись: (0332) 72-21-82, *hazeta.vyev@gmail.com*
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки).

ДИВІТЬСЯ
Відеоканали в інтернеті: *Youtube.com/PravoslaviaVolyni*; *Youtube.com/social1970*
Передачі на обласному державному телебаченні: «Що каже священник» (виходить раз на місяць) і «Людина духовна» (щотижня). Слідкуйте за телепрограмою.
Звертатись: (0332) 72-21-82, *telesobor@gmail.com*

СЛУХАЙТЕ
Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).
Звертатись: (095) 126-40-77, *blaho@ukr.net*

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ
Сайт *pravoslavivolylni.org.ua* – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську Православну Церкву!

Свідчення про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 1119. Наклад 3200 пр. Передплатний індекс 91241

Редакція
Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. *Volynkonsistoria@ukr.net*.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією
Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія
Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Вице-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр
Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – *infosluzhba@ukr.net*
Сайт *pravoslavivolylni.org.ua* – *info@pravoslavivolylni.org.ua*
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар Андрій ГНАТЮК – *pres-sluzhba@ukr.net*
Газета «Волинські єпархіальні відомості» – *hazeta.vyev@gmail.com*

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. *Telesobor@gmail.com*
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. *blaho@ukr.net*
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. *Kljuchi@ukr.net*

Капеланська служба
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння
Тел. (0332) 72-44-64

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

АМВОН

ПРИКЛАД БЕРІМО З ПЕРЕМОЖЦЯ

Із проповіді митрополита Луцького і Волинського Михаїла, виголошеної 6 травня 2014 р. в луцькому храмі Великомученика Юрія Переможця

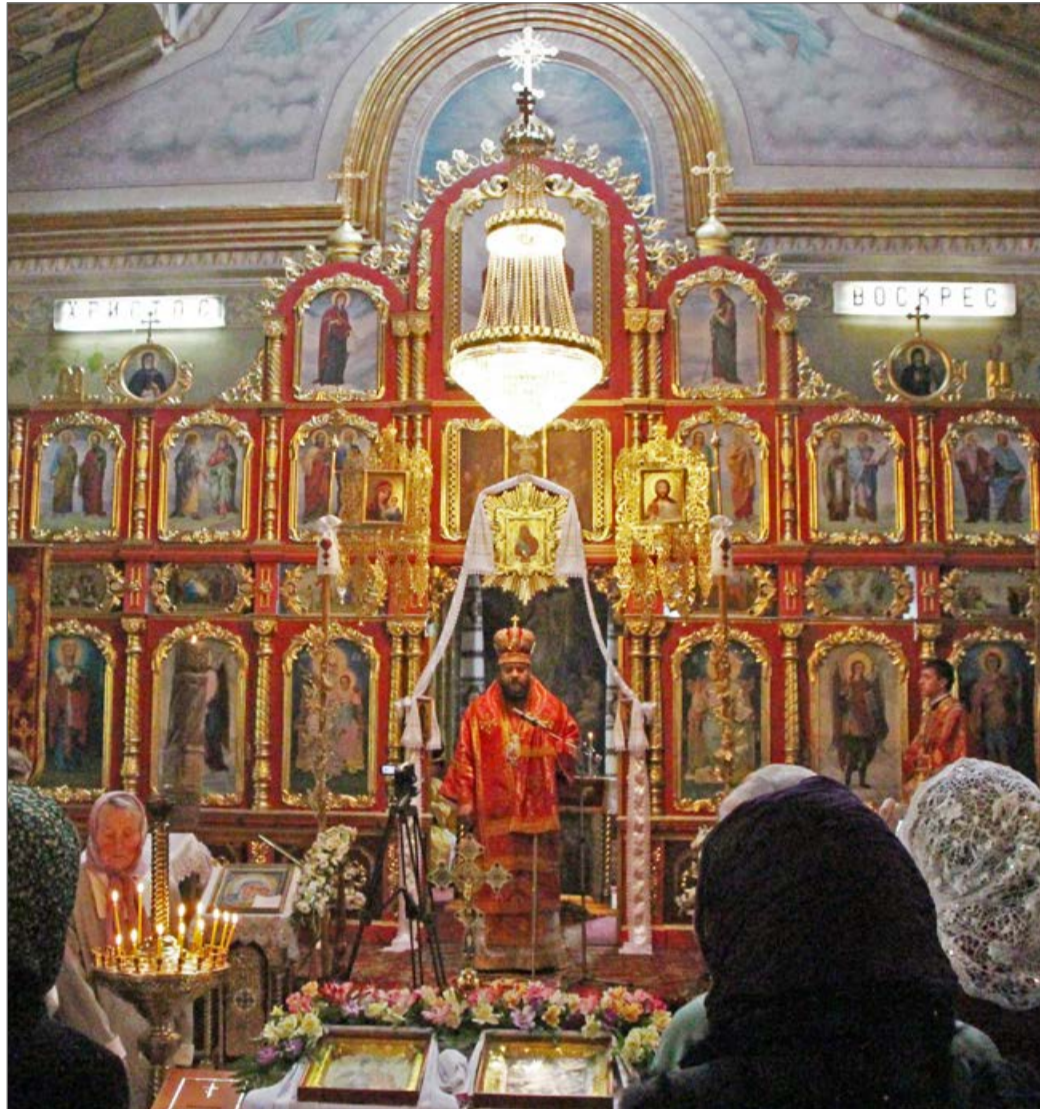
Сьогодні ми шануємо великого воїна, воїна військового і воїна церковного, Юрія Переможця... Сьогодні щодо питання війська, щодо питання війни в нас особливо хвилюючі роздуми, тому що бачимо не лише те, що відбувається десь у світі. Як колись ми дивилися, спостерігаючи по телебаченню, й думали: це десь відбувається, далеко, а в нас усе мирно і все добре. І ніхто ніколи не очікував, що може щось подібне бути в нас. Ми ж мирні, ми ж сповідуємо заповідь любити ближнього, ми ж сповідуємо заповіді «не вбий, не пожадай добра ближнього твого», – ми ж все це сповідуємо і кажемо: «Ми слов'яни, всі християнські заповіді визнаємо, шануємо і дотримуємося». І хто б міг подумати, що ми сьогодні будемо боятися нашого сусіда. Хто б міг подумати, що українець піде на українця. Але ось така правда сьогодення, і, виявляється, багато-багато недоброго є в нашому суспільстві, в нашій християнській громаді. Ми бачимо – гріх перемагає людину, і не лише в особистому житті, він тебе особисто, цей гріх, перемагає. Гріх починає заповняти розум людський, і вже ти грішиш не просто проти себе, ти вже грішиш проти ближнього свого. І не просто грішиш, спокушаючи його на гріх. Твій гріх примножується, ти вже починаєш ближнього свого ненавидіти, ти починаєш бажати того, що належить йому, зазіхати на його майно, ненавидіти його такою мірою, що з легкістю, без докорів сумління вбиваєш його, свого собрата во Христі, – ось така правда сьогодення.

Ми це говоримо не для того, щоб спонукати свій внутрішній розум, свої почуття когось ненавидіти за те. Ми це говоримо, щоб відкрити перед собою правду, щоб не ходити в рожевих окулярах і думати: «Все навколо нас добре, це нас не стосується, ми далеко». Як виявляється, ми можемо бути дуже навіть поряд, і територіально, і фізично, коли наші внуки, сини, чоловіки беруть зброю і їдуть далеко з цих країв захищати нашу землю. Ось така правда життя, ось так гріх може полонити розум людський! І гарантовано безпечними не можна бути ніколи.

Для чого я це вам зараз розкажу? А для того, щоб ми, читаючи уважно ранкові молитви, вдумувалися в їхні слова. Там є такий вислів: «Моліться і бдіть, щоб не впасти вам в напасть». Постійно моліться, щоб душа ваша, зачерствівши, не спонукала вас до гріха, великого гріха – братовбивства! Ми говоримо це для того, щоб відкрити перед собою ось цю правду. Тому, що якщо ми її не будемо бачити, ми будемо просто тільки говорити про це, а якщо будемо бачити, то будемо діяти. А що можемо тут зробити? В першу чергу не бути байдужим, не думати, що тебе це не стосується. Стосується це нас! Що ми можемо зробити фізично й практично? Як християни

– постійно про це молитися: «Боже, дай мир, дай порозуміння, настанови нас, укріпи, віджени диявола, який спокушає нас на цей гріх». І до молитви добавляти практичну нашу участь, що належить від нас, до чого закликає нас Батьківщина... Ось у цьому виражається наше християн-

не загинув, а загинули тільки вороги, «як роса на сонці». В цьому і гімн нашої держави, миролюбний гімн. Ми не оспівуємо, щоб вороги стікали кров'ю, мучилися і багато інших жажіть. Не оспівуємо цього. Миролюбно – «як роса на сонці». От у цьому суть нашої християнської української

ське ставлення до життя і до нашого спасіння. Не бути байдужим! Згадайте біблійний вислів: «Добре, коли ти гарячий або холодний, але дуже погано, коли ти теплохладний»...

Ось така правда життя. Ось це те, чого ми сьогодні, сповідуючи, повинні дотримуватись, і нас сьогодні на ті думки надихає свято Юрія Переможця. Ми до нього звертаємося, щоб він допомагав нашим воювачам боротися з ворогами Вітчизни, ми молимося до Юрія Переможця, щоб він беріг їхнє життя і їхнє здоров'я, щоб ніхто

любів. Ми і тут з любов'ю ставимося до тих, хто бажає нам зла, ми і тут беремо приклад із Господа нашого Ісуса Христа, який не осуджував тих, хто його розпинав, а говорив: «Прости їм, Отче, бо не знають, що роблять»... Ось і ми кажемо: «Прости їм, Боже, бо не знають, що роблять». Але і ревність Ісуса Христа проявляв: прийшовши до храму, порозкидав усі торгових. Ось і в нас повинна бути ревність: ревність до України, ревність до українського. Боротися, відстоювати, не бути байдужим – ось це правда життя.

І треба правду казати: Росія – агресор! У Росії багато хороших людей і родичів наших. Ми не говорим про всіх; можливо, їхній голос не почувий. Але про державу з її керівництвом ми кажемо: «Росія – агресор!»

Повинні ми самі в першу чергу змінитись у своєму мисленні. Ніколи не думали, в нас усі віськові дивізії – на Захід, усі думали – нападуть із Заходу, на Сході – друзі. І получили ножа в спину. Тому зупинімо російського агресора, не даймо нашої землі на зневаження, бо слов'яни так не чинять. Нам говорили: «Ви слов'яни – газ дешевий», і через місяць ми вже стали не слов'яни і газ став дорожчий. Так брати ми слов'яни чи не брати ми слов'яни? «По ділах їх пізнаєте їх», – так нас вчить Спаситель. По ділах! Хіба брат на брата піде з мечем? Хіба брат у брата відбере частину житла? Брат заради брата готовий померти, своє віддати, а якщо він ще й християнин, а якщо він ще й православний, то Євангеліє вчить: хоче плаща – віддай йому і сорочку. Так що це за православні браття наші «русские»? Крим забрали, а далі що? Далше йдуть, і на брехні поставлене їхнє життя. Неправда це, а якщо це неправда, то вона завжди буде тебе викривати і буде тебе викривати Сам Христос. Якщо ти на неправді будеш своє життя. На брехні весь світ можна обійти, а додому не повернешся, не приймуть.

Ось це «халяцьке» своє скидаймо – «ми нічого не бачили, ми всі добрі». Ми добрі, але свого не віддамо! Стаємо новими українцями, силою любові, силою віри покажемо, що ми господарі на своїй землі, це наша земля. Ми на чуже не зазіхаємо. Ти до нас не лізь, у гості заїжджай, а нашого не чіпай.

Але християнин у душі завжди залишається християнином, він завжди покладається на допомогу Божу, на милість Божу. Це крайній засіб – фізичні наші різкі стосунки. І ми просимо, щоб Господь за молитвами Юрія Переможця дарував мир в Україні, щоб Юрій Переможець прогнав бісів, які надихають тих, хто за кордоном, нападає, робити нам прикроці. Щоб сила любові Христової перемогла і мир панував, бо Сам Христос сказав – «Мир даю вам», «Нову заповідь даю вам: любіть один одного».

Тому сьогодні це свято от на що нас надихає, от на що нас напроваджує: роздумувати над життям і ставати справжніми українцями – господарями своєї землі, віруючими, глибоко віруючими людьми, сильними духом, сильними патріотизмом, готовими життя своє віддати за ближніх своїх і за свою землю... Тому я бажаю всім нам миру, свободи і перемоги над нашими ворогами силою Божественної любові.

Христос воскрес!

ВАРТО ЗНАТИ

МЕТАМОРФОЗИ ВИСОКОСНОГО РОКУ

Як відомо, у церковному календарі всі свята поділяються на дві великі категорії. Є свята «в числі» (нерухомі) та рухомі («не в числі»), або ж перехідні. До останньої групи належать усі свята, пов'язані з Пасхою. Оскільки Великдень не в числі, то, відповідно, три підготовчі неділі до Великого посту – про митаря та фарисея, про блудного сина, М'ясопусна (про Страшний Суд), а також Сирна, чи Прощена, – також не в числі. Відповідно, і всі тижні Великого посту: Торжества Православ'я, Григорія Палами, Хрестопоклонна, Івана Ліствичника, Марії Єгипетської, Вербна, а також сім неділей після Пасхи (Фомина, жінок-мироносиць, про розслабленого, про самарянку, про сліпонародженого, святих отців I Вселенського Собору) включно із Трійцею, Вознесінням (на 40-й день після Пасхи, завжди в четвер), Переполовненням (на 25 день після Пасхи, завжди в середу). До цієї ж категорії належать і понеділок Святого Духа (на другий день після Трійці) та наступні неділі після П'ятдесятниці: Неділя всіх святих і Неділя всіх святих, в землі Українській прославлених.

І так повторюється з року в рік.

Та свої корективи вносить високосний рік. Справа в тому, що раз на чотири роки до найкоротшого місяця в році – лютого – додається 29-й день. Це стосується як григоріанського календаря, запровадженого 4 жовтня 1582 року (т. зв. новий стиль), так і юліанського (старий стиль). Православна Церква, до якої ми з вами належимо, не перейшла на новий стиль щодо рухомих свят, тому наш календар до кінця цього століття «відстає» на 13 днів. А це означає, що, по-перше, «наша» Пасха не буде ніколи раніше за «григоріанську» і за юдейську. Ця умова («не раніше за юдейську») стала визначальною при вирішенні дати Великодня на I Вселенському Соборі. Як відомо, юдейська пасха святкується 14-го дня

місяця нісана (за місячним календарем), тобто десь на початку квітня за новим стилем. Ми ж святкуємо Пасху в перший недільний день після першого повного місяця, що настає після весняного рівнодення (22 березня). Оскільки «православне рівнодення» «запізнюється» в XXI столітті на 13 днів від «католицького», то і Пасху ми, як звикло, святкуємо після «григоріанської», хоча часом вони і збігаються.

Які ж корективи у церковний календар вносить високосний рік? Оскільки різниця між стилями, чи календарями, – 13 днів, то 29 лютого високосного року за нашим православним календарем вступає в свої права аж 13 березня (за новим стилем). Це означає, що переліки всіх святих, починаючи із 29 лютого і по 12 березня включно за новим стилем, посуваються на день уперед. Православний календар «не помічає» 29 лютого нового стилю. Але 13 березня за григоріанським календарем припадає на 29 лютого за юліанським, і того дня з'являються свята, які потрапляють у церковний календар раз на чотири роки: преподобний Касіян Римлянин (435 р.), мученик Феокторист (VIII ст.), преподобний Іоанн, названий Варсонофієм, єпископ Дамаський (V ст.). А з наступного дня (14 березня) знову все стає на своє місце і подальші свята, що «в числі», займають свої звичні дати.

Таким чином, у високосних роках свята в проміжку з 29 лютого по 12 березня включно (за новим стилем) пересуваються на один день уперед («переходять» з 1 березня на 29 лютого, відповідно з 2 березня на 1-ше і т. д.). І можна сказати, що у високосний рік вони також стають «перехідними». У цьому легко перекоонатись, порівнявши два церковні календарі за два суміжні роки, один з яких є високосним.

Іван ВОЗНЕСЕНСЬКИЙ

